

[Guldborg]

befolkningen, af administrationen og af de politiske kræfter.

Der kan være grund til alligevel, synes jeg, at citere hr. Tindemans' egen indledning, hvor han som konklusion af denne rejse rundt siger, at der er tydelig uoverensstemmelse mellem den offentlige mening og den politiske ledelse i medlemslandene. Den offentlige mening afslører en dyb skepsis over for politikernes vilje til at skabe en virkelig europæisk union og til på europæisk plan at løse aktuelle og væsentlige problemer. Den offentlige mening udtrykker ønske om at se tingene blive virkeligjort. Man anklager altså lederne for mangel på politisk vilje.

Jeg tror, at denne almindelige betragtning i høj grad kan gøres gældende også for Danmarks vedkommende. Det er ganske karakteristisk, at bortset fra dem, jeg vil kalde de professionelle modstandere af enhver form for det europæiske samarbejde, så er der selvfølgelig også i den danske befolkning en skepsis over for Det europæiske Fællesskab, men ser man nærmere efter, hvad den drejer sig om, så er den i virkeligheden med modsat fortegn. Man er utilfreds med, at Fællesskabet ikke løser nogle livsvigtige opgaver. Der kan vel være enighed om, at fra et dansk synspunkt er den vigtigste den inflation og den arbejdsløshed, som præger billedet i de europæiske medlemslande.

Danmark er direkte interesseret i, at Det europæiske Fællesskab bliver udstyret med de midler, der er nødvendige, for at vi kan bringe EF-landene ud af en kriselignende situation, og for at vi kan komme frem til en ny tilstand i erhvervsudviklingen og til en beskæftigelse på et tilfredsstillende niveau.

Det er beklageligt, at den monetære union ikke blev tilvejebragt i tide. En af grundene var vel, at de oprindelige seks medlemslande ønskede at vente bl. a. på England, men det er beklageligt, fordi opgaven er blevet væsentlig vanskeligere nu med de problemer, som en valutakrise og en energikrise har stillet os over for.

Hr. Tindemans er blevet kritiseret, fordi han foreslår fælles bekæmpelse af inflation og arbejdsløshed gennem en vis trinvis løsning. Jeg synes, den kritik er uretfærdig og overdreven. Jeg tror, man ganske realistisk skal se i øjnene, at der næppe er nogen mu-

lighed for at forbedre forholdene, som de er i øjeblikket, uden at arbejde med de faktiske økonomiske realiteter. Det kræver, at alle medlemslandenes regeringer er parat til hver inden for sit ansvarsområde at føre en ansvarlig økonomisk politik. Her kan det ikke nytte, at f. eks. engelske og danske socialdemokrater, som mere eller mindre har givet op over for deres egne forpligtelser i denne situation og mere og mere overlader ansvaret for den økonomiske politik til arbejdsmarkedets parter, ihærdigt søger at overtale andre medlemslande og vel først og fremmest Vesttyskland til at begå de samme dumheder som dem, vi lider under i vore lande, og som er den værste hindring for at komme af med inflationen og arbejdsløsheden.

Danmark har grund til at være tilfreds med, at valutasamarbejdet bliver opretholdt, selv om det desværre måtte ske på bekostning af, at ikke alle medlemslande for tiden deltager. Vi havde været aldeles uden mulighed for at leve videre, som vi gør i øjeblikket, uden dette, og der kan være god grund til at sige til en socialdemokratisk regering, som stadig efter vores opfattelse har en for letsindig holdning over for offentlige udgifter og over for erhvervslivets omkostninger, at den bør være dybt taknemmelig for, at viljen til samarbejde i Europa var stærk nok til at bevare en kerne af valutasamarbejdet. Derfor har vi ikke fra dansk side noget virkeligt grundlag for at protestere imod, at der sker en gradvis udbygning af det samarbejde i det tempo, som de enkelte medlemslande kan påtage sig.

Fælles forpligtelser og overholdelse af aftaler om en økonomisk politik, som kan føre til en nedgang i arbejdsløsheden uden omgående at blive neutraliseret af den almindelige inflation, det er for os i venstre den vigtigste og mest aktuelle opgave, også fordi man her finder løsningen på en række andre spørgsmål. Det er derfor nødvendigt at vise den politiske vilje til at anvende de midler, der så skal bruges.

Etablering af en ny balance i landbrugspolitikken med mulighed for, at landbrugs-erhvervets udøvere kan få lov til at producere og afsætte under stigende produktivitet, og fremskaffelse af en ny udvikling på det industrielle område forudsætter alt sam-